

Hồi 144

Thắng lợi quan kiện

Tôn Ân chấp tay sau lưng ngạo nghễ đứng trên ngọn đồi nhìn xuống chiến trường rộng lớn xung quanh Biên Hoang Tập.

Trên trời mây giăng vùn vụt, vàng trắng khi ẩn khi hiện, gió lớn từng cơn quét qua, Biên Hoang nhợt nhạt và điêu tàn.

Từ khi hiểu sự đến giờ, Tôn Ân luôn vẫy vùng trong nghịch cảnh, không ngừng tự cường, chưa bao giờ cho phép mình nghỉ ngơi, càng thêm hiểu biết, càng nhận rõ mình đang sống trong một thời kỳ loạn lạc xưa nay chưa từng có.

Chư Hồ hoành hành, quần tà nổi loạn.

Văn hóa và võ lực dị tộc xâm nhập, bản thân Hán tộc hủ bại và phân hóa, gây nên những biến chuyển theo xu hướng ác hóa, giang sơn mỹ lệ của Trung thổ chìm trong nước sôi lửa bỏng, chiến hỏa liên miên tàn phá, dân chúng khốn khổ cơ hàn, những kẻ vào thời khắc này vẫn còn phồn vinh và an toàn đành sống tạm đến đâu hay đến đấy. Chẳng biết đến một lúc nào đó mọi thứ đều sẽ mất sạch, tâm lý bất an quán quít đeo bám từng người.

Hạnh phúc và khoái lạc ngày càng hiếm hoi, chỉ có rất ít người trên cao chót vót, quyền uy tối thượng mới có thể bá chiếm phần còn dư ít ỏi này, còn lại đều bị đập xuống dưới, chịu đủ mọi áp bức bóc lột.

Từ nhỏ Tôn Ân đã quyết chí ra tay thống nhất thiên hạ, biến đổi và cách tân mọi việc theo kiến giải và ý niệm của mình.

Để đạt được mục tiêu vĩ đại như vậy, y buộc phải vứt bỏ hết thói nhân nghĩa đàn bà, xây dựng ý chí và niềm tin, bằng mọi thủ đoạn hoàn thành đại nghiệp thiên thu thống trị trung thổ của Thiên Sư đạo.

Phía trước chừng hai dặm lửa cháy rừng rực soi sáng cả một vùng ở phía tây nam Biên Hoang Tập, rõ ràng Thiên Sư quân đã bị thiệt hại, bất quá Tôn Ân không hề để ý, bởi vì mọi việc đều đã nằm trong dự liệu.

Thân làm lãnh tụ tối cao, Tôn Ân sớm đã nhìn thấu toàn bộ chiến cuộc.

Ông rất hiểu tính cách bản thân, luôn tự nhắc nhở mình hoàn toàn không phải là người tử mị và nhẩn nại, ngược lại còn rất ghét đi sâu vào chi tiết. Vì vậy mọi chuyện

hành quân đánh trận đều giao cho hai môn đồ phụ trách. Ông chỉ là người quyết định sách lược mà không phải là người chấp hành.

Trong khi đại quân vượt Đại Biệt Sơn, Tôn Ân một mình lên đường xông vào Kiến Khang, có mặt đúng thời khắc quan trọng trước mặt Tạ Huyền.

Thắng lợi đã cầm chắc trong tay chính vì y tìm được thời cơ thích hợp để chiến thắng trận này, đó là giết chết một cá nhân.

Biên Hoang Tập đã phát sinh những biến hóa rung trời chuyển đất do thảm bại của Hách Liên Bột Bột, khiến cho cả Biên Hoang Tập trở nên đoàn kết chưa từng có, y biết chiến tranh sẽ không thuận lợi.

Nhưng tất cả sẽ thay đổi, khi Biên nhân mất hết nhuệ khí, bao nhiêu khiếm khuyết và sơ hở của Biên Hoang Tập dần dần lộ ra, dưới ưu thế tuyệt đối về binh lực của liên quân Nam Bắc, sức phòng ngự của Biên Hoang Tập sẽ giống như trúc chẻ ngói tan, không một người nào có thể cải biến xu thế phát triển tất yếu của chiến tranh.

Y cảm giác thấy Yển Phi.

Đây là thứ cảm giác không thể giải thích được.

Năm năm trước, y đạt đến cảnh giới “xuất dương thần” như trong mơ của đạo gia, đạo thuật đại thành, có được cái gọi là linh cơ diệu giác người thường không thể tưởng tượng nổi, tự mình cảm thấy vượt hẳn khỏi chúng sinh, cho đến tận lúc gặp Yển Phi.

Trước đó, kinh dịch duy nhất trong lòng y chỉ có Đại Hoạt Di Lặc Trúc Pháp Khánh, khi đó mới biết ngoài Trúc Pháp Khánh còn có một đối thủ khác.

Với Yển Phi y có mối liên hệ tinh thần thật vi diệu.

Tại Kiến Khang, khi trông thấy ba người bọn họ, y phát giác Tạ Huyền mang trọng thương, Lưu Dụ bấm phủ vượt hẳn người thường, nhưng lại không thể nào nhìn thấu Yển Phi. Cũng vì vậy mà đành bỏ qua cơ hội duy nhất có thể giết chết Tạ Huyền.

Thời khắc mục quang tiếp xúc với nhãn thần chàng, y cảm ứng với đạo tâm của Yển Phi. Hiện tại chính y đang sử dụng đạo pháp tương tự dò tìm nơi tọa lạc của chàng.

Tôn Ân mơ hồ nhận thức thứ cảm ứng cực kỳ huyền bí này có tính tương quan hô ứng, lúc ẩn lúc hiện tùy theo cự ly tăng lên hay giảm đi, cũng bị tạp niệm ảnh hưởng. Khi Yển Phi nghĩ đến y, cảm giác này rất rõ nét, nhưng nếu chàng chuyển sang để ý đến sự vật khác, mối liên hệ vi diệu lập tức đứt đoạn.

Nếu chẳng phải như vậy y đã sớm tìm đến ứng phó với Yển Phi.

Đột nhiên cảm ứng đối với Yến Phi lại trở nên dần dần rất mãnh liệt, cụ thể và rõ ràng.

Tôn Ân quay đầu nhìn Biên Hoang Tập, ngọn đèn đỏ thứ hai đang chậm chậm dâng lên.

Y danh chấn thiên hạ, võ học và đạo thuật đều nhuần nhuyễn, công pháp kỳ dị quán thông thiên nhân, Hoàng Thiên Đạo Tạng công vận chuyển toàn diện, tiến vào cảnh giới tối cao “Tinh nhược lôi điện, minh diệu bát vực, triệt thị biểu lý, vô vật bất phục”.

Yến Phi không chỉ đơn giản là Biên Hoang Tập đệ nhất cao thủ, mà còn là tượng trưng tối cao cho tinh thần tự do của xứ này. Nếu có thể giết chết chàng mang thủ cấp thị chúng, lập tức sĩ khí liên quân băng hoại.

Tôn Ân hạ quyết tâm lần này tuyệt không để Yến Phi sống sót, chẳng những vì thắng bại chiến dịch Biên Hoang Tập, mà còn vì điều đó rất quan trọng đối với đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Hơn nữa nếu để cho một người về phương diện đạo pháp cao hơn mình tồn tại trên đời thì khác gì một mối uy hiếp cực kỳ lớn đối với Thiên Sư đạo.

oOo

Song mục Giang Văn Thanh liên tiếp hiện lên sắc thái kỳ dị, nhưng thần tình lại lãnh tĩnh như chỉ thủy, đối diện với cường địch mạnh hơn rất nhiều vẫn không chút sợ hãi.

Từ nhỏ nàng đã được cha tận tâm tài bồi, cốt để sau này nàng kế thừa bá nghiệp của Đại Giang bang. Giang Hải Lưu không những là nhà quân sự thủy chiến ưu tú nhất ở miền Nam, cổ khả năng còn là đệ nhất nhân về thủy chiến trong thiên hạ, chẳng những tập hợp đầy đủ kiến thức thủy chiến cổ kim, mà lại còn có những kiến giải mới lạ.

Giang Văn Thanh được cha chân truyền, hiện tại cũng đến thời khắc quyết thắng quan trọng đem ra ứng dụng.

Thanh âm từ hòa của Giang Hải Lưu phảng phất huấn dụ bên tai. Ấn tượng sâu sắc nhất là lần Giang Hải Lưu trình bày lý do cần phải nghiên cứu toàn diện thủy chiến chính là trận Xích Bích danh lừng thiên cổ thời Hán mạt, khiến ông lĩnh ngộ thủy quân cũng có tác dụng quyết định thắng bại trong chiến tranh. Sự thực đã chứng minh là đúng

khi Giang Hải Lưu dần dần xây dựng bá nghiệp của Đại Giang bang, liền được cha của Hoàn Huyền khi đó là Hoàn Ôn hết sức giúp đỡ, mấy chục năm nay Đại Giang bang hùng bá trường giang, khiến Lương Hồ bang không thể khuếch trương thế lực ra ngoài lương Hồ Động Đình và Bà Dương.

Bất quá hiện thời hình thế đã nghịch chuyển, nguyên nhân chính là vì Giang Hải Lưu mất đi sự chi viện của Hoàn gia.

Vì vậy trận chiến trước mắt hết sức trọng yếu. Nếu Giang Hải Lưu bất hạnh toàn quân tan vỡ, cuộc chiến này chính là chiến dịch để nâng chấn hưng Đại Giang bang, chỉ được thắng mà không được thua. Bằng không Đại Giang bang từ nay quyết không còn hy vọng ngóc đầu lên được.

“Thủy chiến chi Đạo lợi tại chu tiếp. Luyện tập sĩ tốt dĩ ngự chi, đa trương kỳ xí dĩ hoặc chi, nghiêm cung nỗ dĩ thủ chi, tì đoán binh dĩ hãn chi, thiết kiên sách dĩ vệ chi, thuận kỳ lưu nhi kích chi”.

Giang Văn Thanh giơ tay hạ lệnh, trống trận rền vang.

Hai cổ Song đầu chiến thuyền đồng thời tạt vào hữu ngạn, binh sĩ Tiên Ti đang nghỉ ngơi chờ lệnh vẫn chưa biết phản ứng ra sao, hơn chục trái hỏa du đạn từ các máy bắn đá từ trên thuyền âm âm dội xuống.

Bồng! Bồng! Bồng!

Hỏa du đạn bất luận đụng vào người hay rơi xuống đất lập tức vỡ tung toé, dầu bắn tứ tung bám đầy thân người và cỏ cây xung quanh.

Đại đa số mọi người vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hơn chục mũi hỏa tiễn đã bắn tới, lập tức đốt lên vô số đống lửa, rồi mau lẹ lan rộng bùng bùng như lửa đốt đồng hoang, gần trăm địch nhân tránh không kịp biến thành bó đuốc trong biển lửa, vụ này tuy chưa tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với địch nhân, nhưng cũng gây nên cảnh hỗn loạn cùng cực.

Soái hạm của Giang Văn Thanh mau lẹ đổi hướng, từ hữu ngạn vòng ra giữa dòng ngược lên thượng nguồn, liên tục húc đổ hai chiếc Phá Lãng thuyền của địch thẳng thốt ứng chiến, khiến đội hình thuyền địch từ Đông ngạn kéo tới trở thành hỗn loạn.

Hỏa du đạn, cung thủ, nỗ tiễn đồng thời phát động, hai cổ Song đầu chiến thuyền như mãnh hổ giữa đàn dê đại khai sát giới, mặc sức sát thương phá hoại.

Lửa đỏ khói đen bốc lên mù mịt từ những mục tiêu tấn công của Song đầu hạm, liên tục di động về phía thượng du.

Nếu đối là Lương Hồ bang mà không phải Hoàng Hà bang lúc này tất cố chết ngăn chặn hai cổ Song đầu hạm không để tiến lên thượng du, đáng sợ nhất là Song đầu chiến thuyền không cần phải lượn vòng quay đầu chiến đấu.

Nhất thời tình huống hỗn loạn đến cực điểm.

Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang đồng loạt rời khỏi bờ tấn khai nghênh chiến phía thượng du, đồng thời chỉ viện cho binh sĩ trên bè gỗ đang nhao nhao nhảy lên bờ, không cách gì phản kích.

Từ Song đầu thuyền tiếng trống vang lên càng dồn dập hơn.

Giang Văn Thanh đứng trên đài chỉ huy, khói đen mù mịt trên mặt sông, hai chiến thuyền của bọn họ thật sự đã làm cho đối phương chân tay luống cuống, nhưng nàng biết rõ trước mắt không dễ dàng.

Chiến thuật công kỳ vô bị chỉ có thể đắc lợi lúc mở đầu cuộc chiến, Phá Lãng thuyền của địch phân bố trên đoạn sông Dĩnh Thủy dài tới ba bốn dặm, bè gỗ lại còn trải ra tới bảy tám dặm bên bờ.

Hiện giờ bọn họ đã tiến sâu vào địch trận tới nửa dặm thủy trình, rơi vào vòng vây trùng trùng của thuyền địch; một khi đối phương ốn địch thế trận, thuyền địch kéo đến đông như kiến có thể nghiền nát bọn họ ra như cám.

Cuộc chiến mới chỉ bắt đầu.

Hiệu lệnh chiến đấu vang lên hai bên bờ, trống trận ầm ầm trên mặt sông, địch nhân phát động phản kích.

Tiên Ti chiến sĩ ào ào nhảy lên bè dùng hỏa tiễn phản kích, các cao điểm trên bờ tập trung rất đông tiễn thủ, chỉ cần thuyền bọn họ dạt vào gần bờ là lập tức công kích mãnh liệt.

Hai cổ Song đầu thuyền tiến sát vào nhau song song ngược dòng mà tiến, các cánh buồm đều hạ xuống, chỉ dùng mái chèo chèo thuyền đi rất mau.

Bốn cổ Phá Lãng thuyền chính diện xông tới, tên nổ, đá học, hỏa tiễn bắn tới như mưa.

Giang Văn Thanh hạ một mệnh lệnh, nhịp trống lại thay đổi, hai thuyền lập tức rời xa nhau tránh khỏi một đợt tên đạn, đồng thời bắn ra một loạt hơn mười trái hỏa du đạn, trong đó bảy trái đạn lần lượt đánh trúng ba chiếc thuyền của địch, hỏa tiễn bay theo lập tức đốt cháy cả ba, địch nhân hoảng hốt nhảy hết xuống sông chạy trốn.

“Cháy rồi!”.

Giang Văn Thanh liếc nhìn về phía sau, té ra cánh buồm phía sau khi hạ xuống bị hỏa tiễn bắn trúng bắt lửa, không biết là tên bắn từ đâu tới.

Rầm!

Một khối đá lớn từ đằng trước bay đến rơi trúng đầu thuyền, lập tức gỗ vụn bay tứ tung, cả chiếc thuyền nghiêng ngả một lúc sau mới trở lại thẳng bằng.

Trong khi chiến sĩ vội vã cứu hỏa, Song đầu thuyền do Trục Phá Thiên chỉ huy đã bị ba chiếc thuyền địch thuận dòng chặn lại vây công, nhiều chỗ bốc cháy.

Giang Văn Thanh lạnh lùng hạ lệnh, chiếc thuyền của nàng lượn một vòng chuyển hướng đâm thẳng vào bên sườn một chiếc thuyền đang vây công Trục Phá Thiên.

Tây ngạn vang rền tiếng vó ngựa.

Song đầu hạm của Trục Phá Thiên lướt sát Tây ngạn muốn thừa cơ Giang Văn Thanh chỉ viện theo khuyết khẩu đột phá trùng vây.

Không biết vì sao tiếng vó ngựa này đặc biệt khiến hán cảnh giác, quay đầu lại từ trên chỉ huy đài quan sát kỹ, một toán hơn mười kỵ sĩ men theo bờ sông phi đến, người đi đầu cao to uy vũ như thiên thần, dù lần đầu trông thấy cũng nhận ra đó là cao thủ Hồ tộc danh chấn thiên hạ Mộ Dung Thùy.

Cũng không biết vì sao Mộ Dung Thùy còn cách xa hơn ba mươi trượng, lại cách quá mặt sông, nhưng Trục Phá Thiên lại cảm giác Mộ Dung Thùy đang cố định mục tiêu là bản thân mình, đang ngồi trên mình ngựa giương cung lấp tên.

Suốt một đời luyện theo tâm pháp dũng mãnh không sợ chết mà trong lòng vẫn có cảm giác lạnh buốt vì nguy hiểm, hiểu rõ về khí thế đã thua kém đối phương một bậc, vội vã từ chỉ huy đài lướt xuống dưới tránh vào sau bức tường bảo vệ.

Loại tường bảo vệ để chắn tên nổ và phòng hỏa, làm bằng gỗ kiên cố phủ da trâu sống tẩm chất phòng hỏa, lại mở ra những lỗ hổng để người trên thuyền bắn tên vào địch nhân, các loại chiến thuyền cỡ lớn đều có.

Thế nhưng khi Trục Phá Thiên hạ thân xuống ván thuyền, bức tường bảo vệ đã ngăn cách thị tuyến của Mộ Dung Thùy, vẫn cảm thấy sức chú ý của y bám chặt bản thân mình tựa như âm hồn bất tán.

Đương khi ngẫm hồ không hay, từ bức tường bên hữu âm thanh kỳ dị vang lên, một chuyện không thể tin được đã xảy ra trước mắt, kinh tiễn phá tường nhắm vào ngực hán, nhanh như thiểm điện, mạnh như sấm sét.

Trực Phá Thiên có cảm giác như đang ở trong đám thiên quân vạn mã cùng với Mộ Dung Thùy đơn đả độc đấu, không một ai có thể giúp được mình, càng không biết rõ làm sao tiễn pháp của Mộ Dung Thùy có thể thần kỳ như vậy.

Đương nhiên hắn không có thời gian nghĩ ngợi về bao nhiêu những chuyện như thế, rống lên một tiếng như điên cuồng, độc cước đồng nhân trong tay vung lên.

Đinh!

Kình tiễn không bị đánh bay đi như hắn nghĩ mà gãy thành nhiều đoạn, đầu mũi tên nát vụn ra như cám. Toàn thân Trực Phá Thiên chấn động mãnh liệt, nửa người tê tái, chút nữa không giữ nổi đồng nhân, khi ấy mới biết một mũi tên này ngưng tụ toàn thân công lực của Mộ Dung Thùy, vừa rồi giống như đã cách tường ngạnh tiếp một chiêu của hắn.

Vừa kịp thắm hô một tiếng hồng bát, lại một mũi kình tiễn nữa lạng lẽ xuyên tường lao đến, rõ ràng trông thấy mũi tên bắn tới nhưng không thể làm gì nổi, kình tiễn thấu vào ngực xuyên qua lưng ra ngoài, mang theo một vòi máu tươi. Kình khí theo mũi tên phá nát ngũ tạng, Trực Phá Thiên ngã lăn ra đất, trước lúc chết không kịp hô lấy một tiếng.

Chiếc thuyền của Giang Văn Thanh đã hội hợp được với chiến thuyền này, đột nhiên thấy Trực Phá Thiên từ chỉ huy đài nhảy xuống hiểu ngay có chuyện không hay, đồng thời phát giác Mộ Dung Thùy phi ngựa trên Tây ngạn liên tiếp bắn ra hai mũi tên về phía Trực Phá Thiên thì rất kinh hãi nhưng không thể làm gì ngăn cản thảm sự đã xảy ra.

Quân sĩ trên thuyền Trực Phá Thiên nhất loạt hô lên kinh hoàng, tình cảnh hoảng loạn.

Giang Văn Thanh vẫn chưa biết Trực Phá Thiên sống hay chết, quát to: "Tung đạn tro!".

Tiếng trống chuyển điệu từ nhanh thành chậm.

Từ đuôi thuyền lập tức phát xuất từng đám bụi xám cuộn cuộn theo gió lan tỏa xuống hạ du và hai bên bờ, hơn chục trái hỏa du dạn còn lại dội vào đám thuyền địch từ phía trước thuận dòng công tới.

Trong khi địch nhân đều nghĩ hai chiếc Song đầu thuyền sẽ tiếp tục lao lên thượng du, Giang Văn Thanh quyết định hạ lệnh thoái lui.

Không có Trục Phá Thiên giúp đỡ mà vẫn kiên trì bắc thượng chỉ là tự tìm tử lộ mà thôi. Từ hiệu cờ trên thuyền bạn, nàng biết Trục Phá Thiên đã thăm tử, cũng không có thời gian đau thương.

Nhiệm vụ lần này đã bị hai mũi tên của Mộ Dung Thùy phá hoại, không thể trở thành mối lo sau lưng đối phương. Nói cách khác, thượng du Dĩnh Thủy vẫn do địch nhân khống chế, mà ý đồ tập kích vào đối phương cũng đã cáo chung, địch nhân đã đề cao cảnh giác thì còn tạo kích vào đâu được.

Song đầu thuyền đột nhiên giảm tốc độ rồi đổi lại không tiến mà thoái, đầu thuyền biến thành đuôi thuyền thuận dòng tiến vào đoạn sông chìm trong khói xám ngập trời.

o0o

Mộ Dung Thùy ngồi trên lưng ngựa lặng lẽ điều tức. Hai mũi tên phát ra vừa rồi làm y tổn hao rất nhiều chân nguyên, bất quá vẫn cảm thấy rất xứng đáng vì nhờ đó đã hạ hết uy phong của địch nhân.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đồng thời phi đến, cùng nhau đưa mắt nhìn theo hai cổ Song đầu thuyền đang ung dung bỏ đi.

Mộ Dung Thùy lạnh lùng nói: "Không cần đuổi theo!".

Thiết Sĩ Tâm vội phát ra mệnh lệnh.

Tông Chính Lương nói: "Nếu hạ thần coi không lầm thì vừa rồi đại vương bắn chết Trục Phá Thiên, là một trong ba đại thiên vương Đại Giang bang".

Mộ Dung Thùy trầm ngâm không nói.

Hai người thấy y đang suy nghĩ đều không dám nói gì, chỉ biết nhìn hai cổ chiến thuyền biến mất ở khúc sông phía hạ du.

Mộ Dung Thùy lắc đầu bật cười: "Thiếu chút nữa chúng ta thua trận này!".

Thiết Sĩ Tâm gật đầu: "Từ đây đến Biên Hoang Tập Dĩnh Thủy chia thành nhiều nhánh, nếu để thuyền địch ẩn nấp đâu đó đợi chúng ta vượt qua mới tập kích vào bên sườn, hẳn sẽ gây nên thương vong nặng nề".

Mộ Dung Thùy điềm đạm nói: "Với sự tinh minh của Sĩ Tâm làm sao có thể dễ dàng để đối phương tập kích thành công?".

Tông Chính Lương ngạc nhiên: “Chẳng lẽ đại vương vừa rồi muốn nói đến cả chiến dịch này?”.

Mộ Dung Thùy đưa mắt nhìn dòng sông Dĩnh Thủy kết thúc ở phía xa xa nói: “Đúng! Ta định nói về cuộc chiến tranh đoạt Biên Hoang Tập. Các người đã từng thấy cái gì có khả năng sát thương lớn như hỏa du đạn chưa? Biên Hoang là xứ tập trung anh tài thiên hạ, chỉ đơn giản như loại hỏa du đạn đó đã cho chúng ta nếm đủ mùi cay đắng rồi, khiến ta lại càng có cảm giác đối phương chẳng cần nguyên tắc gì, chiến lược biến hóa rất linh hoạt. Nếu để hai cỗ chiến thuyền địch thoát được ra phía hậu phương quân ta thì khác gì một mũi dùi lúc nào cũng chọc đâm vào sau lưng, chưa kể đường vận lương bị cắt đứt, hậu quả thật không dám tưởng tượng”.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương không ngờ y suy nghĩ tỉ mỉ thế, trong lòng bội phục.

Mộ Dung Thùy quay sang Thiết Sĩ Tâm trầm giọng nói: “Ta thay đổi chiến lược, Sĩ Tâm ở lại giữ một trại, chẳng những phải tăng cường phòng ngự mà còn phải sang bờ bên kia lập thêm một tòa một trại để có thể qua sông tiếp ứng lẫn nhau”.

Thiết Sĩ Tâm ngơ ngác: “Như vậy...”.

Mộ Dung Thùy trên mặt ẩn hiện nụ cười, rất từ tốn nói: “Người không chỉ là căn cứ hậu phương, mà còn là kẻ khống chế thành bại chiến dịch này. Sau khi ta đi người tập trung hết bè gỗ lại, tìm chỗ thích hợp trên thượng du kiến lập một con đập gỗ ngăn nước sông, từ từ chặn cả dòng chảy lại. Người là đại gia về sông nước không cần ta chỉ bảo nữa chứ? Quan trọng là không được để Biên nhân phát giác lưu lượng nước trên Dĩnh Hà giảm đi đột ngột”.

Thiết Sĩ Tâm giật nảy mình: “Đại ca chẳng lẽ định chìm cả Biên Hoang Tập trong biển nước?”.

Mộ Dung Thùy cười ha hả: “Chính là như vậy, khi nước sông tràn vào chính là lúc Biên Hoang Tập thất thủ, dù có thần tiên hạ phàm cũng không cứu nổi Hoang nhân. Những kẻ chống đối Mộ Dung Thùy tuyệt sẽ không có kết quả tốt!”.

- o O o -